

De intocht van de Heere Christus

Ds. R. Kattenberg – Psalm 24:9-10
(Hemelvaartsdag)

Zingen: Psalm 8: 1, 5
Lezen: Psalm 24
Handelingen 1: 4-9
Zingen: Psalm 47: 1, 3
Zingen: Psalm 24: 4
Zingen: Psalm 24: 5
Zingen: Psalm 110: 1

De tekst voor de preek is Psalm 24 vers 9 en 10:

Heft uw hoofden op, gij poorten, ja, heft op, gij eeuwige deuren, opdat de Koning der ere inga. Wie is Hij, deze Koning der ere? De HEERE der heirscharen, Die is de Koning der ere. Sela.

Het thema van de preek is: *De intocht van de Heere Christus.*

Drie aandachtspunten daarbij:

1. Oudtestamentisch getekend
2. Nieuwtestamentisch vervuld
3. Gelovig doorleefd

1. Oudtestamentisch getekend

Gemeente, dat Psalm 24 een lied van intocht is, is duidelijk. En dat David deze psalm gedicht heeft kunnen zelfs de kinderen u zeggen, want dat staat er boven. Maar iets anders is: bij welke gelegenheid speelt deze psalm? Dat is een vraag die verschillend wordt beantwoord. Wellicht is het het beste om te denken aan de intocht van de Heere in Jeruzalem en dan vooral in de burcht Sion, als David daar de ark opbrengt in de veroverde stad, uit het huis van Obed-Edom.

David heeft Jeruzalem veroverd op de Jebusieten. En nu zal, zoals dat gebruikelijk is in oude tijden, de overwinningstocht gaan volgen. Dat was de gewoonte: de koning wordt toegejuicht door de overwonnen stad.

Maar kijk nu wat er gebeurt! David heeft de overwinning behaald. David is de koning. David zal worden toegejuicht. Maar in deze psalm zien we hoe David een stap, een paar stappen, heel veel stappen terug doet! Want hij, David, is niet de Koning der ere, maar de Heere is de Koning der ere. Hoor, in vers 8: *Wie is de Koning der ere? De HEERE, sterk en geweldig; de HEERE, geweldig in de strijd.* En vers 10: *Wie is Hij, deze Koning der ere? De HEERE der heirscharen, Die is de Koning der ere.* Dus David verdwijnt uit het gezicht en alle nadruk valt op de Heere der heirscharen.

Stel u voor, gemeente – de kinderen kunnen dat ook best een beetje volgen – we zien daar de priesters. Wat doen die? Die dragen iets op hun schouders. Die dragen plechtig en eerbiedig de ark des Heeren naar boven. Ze lopen langzaam. We kunnen het dus in alle rust bekijken. Stap voor stap lopen ze naar boven toe. Ze klimmen met de ark al hoger, totdat ze bovenaan de berg des Heeren zijn. Verder kunnen ze niet. Want hier komen ze te staan voor de afgesloten poorten van de burcht Sion. De poorten zijn dicht. Die eeuwenoude deuren zijn gesloten. Pas als de deuren opengaan en pas als de poorten zich ontsluiten, kan de ark des Heeren die ze naar boven dragen, daardoor naar binnen. Ziet u, het stopt. Want zover is het nog niet, dat de ark naar binnen kan. Hoe zal het nu verder gaan? De poorten zijn dicht. Wat nu? De poorten bestormen of de poorten open rammeien? Geweld oefenen, beuken op de poorten en zo de poorten onder de voet lopen?

Gemeente, niks van dat alles. Daar gebeurt wat anders. Want die priesterdragers zijn niet in hun eentje de berg des Heeren opgegaan. Nee, ze weten zich omringd door priesterkoren. Er zijn dus priesters die de ark dragen en er zijn priesters die behoren bij het koor. En de kinderen weten: als je op koor zit, dan zing je. En als een priester op een priesterkoor zit, dan moet hij zingen. Ze gaan hier de poorten toezingen.

We zien het nog een keer. Heel de stoet staat stil en de priesterkoren gaan zingen. En we luisteren. Wat zingen ze? *Vers 7: Heft uw hoofden op, gij poorten, en verheft u, gij eeuwige deuren, opdat de Koning der ere inga.* Samen zingen ze de poorten open. En al zingende vragen ze ruimte voor de ingang van de ark. Ze bidden om de toegang voor de Heere, de Koning der ere. Ze vragen om ruimte, zo groot en zo wijds en zo heerlijk, dat de dorpels, de bovendorpels zich moeten gaan verheffen. Dus de bovenstukken van de deuren moeten omhoog en de deuren moeten zich verwijden, zich uit gaan zetten. U ziet het als het ware gebeuren. Die bovendorpels omhoog en die deur wijder... Waarom? De Heere der heirscharen komt eraan! Hij moet er door!

Zo zien we in onze gedachten die ingang al groter en groter worden. Dat moet ook wel. Want met de ark komt de Heere der heirscharen mee. De eeuwige, de hoogheilige God, Die Zijn plaats heeft op het verzoendeksel van de ark. Hij, de hoge God, Hij, de Koning der ere, Hij doet intrede langs de koninklijke weg. Ja, vol majesteit en vol van heerlijkheid.

Nee, Hij komt niet achterom. Het is ook niet zo dat de hoge God Zich zal gaan bukken om door de poort heen te kunnen gaan of door de deur heen binnen te kunnen komen. Nee, God moet Zich niet kleiner maken, maar die deuren moeten zich groter maken. Die moeten zich verheffen voor God, de allerhoogste Koning. Voor Hem Die wil komen wonen op Sion, die lage heuvel, omgeven door hoge, trotse bergen. Want de Heere heeft Sion begeerd. De Heere heeft Sion verkoren tot Zijn woning. De Heere heeft gezegd: 'Hier zal Ik wonen. Hier is Mijn rust in eeuwigheid.'

En daarom hier die zang van de priesterkoren: Maak de baan vrij! Geef ruimte aan de Heere! *Heft uw hoofden op, gij poorten, ja, heft op, gij eeuwige deuren, opdat de Koning der ere inga.* Nog een keer: zien we die bovendorpels als het ware naar boven gaan en die poorten zich verwijden? De Koning der ere is er! Ja, alles moet zich als het ware

uitrekken en alles moet uitdijen, om de Koning, de roemruchte Koning, binnen te kunnen laten; de Koning van alle koningen, de Koning der ere!

‘Eer’ betekent: heerlijkheid, grootheid, majesteit. Als de broers bij Jozef in Egypte komen – de kinderen weten dat wel – en als hij zich bekendgemaakt heeft, dan zegt hij tegen zijn broers: ‘Je moet aan vader Jakob mededeling doen van alle heerlijkheid die ik heb in Egypte.’ Dat is: alle grootheid, alle eer. Want je weet, Jozef was onderkoning geworden. We kijken op Hemelvaartsdag ook even terug naar kerstfeest. En we herinneren ons een bekend woord zoals de engelen het hebben uitgezegd: *Ere zij God!* (Luk.2:14) Eer aan God, heerlijkheid, hoogheid, grootheid aan God! Welnu, de Koning der ere komt eraan. De eer, dat is de uitstraling van Zijn goddelijke deugden. Wat glans, wat majesteit, hebt Gij die Vorst bereid!

En, gemeente, let dan op. Vanaf de muren en van achter de muren van Jeruzalem komt antwoord op de vraag zoals de priesters die uitzingen. Antwoord in de vorm van een wedervraag. Vers 8: *Wie is de Koning der ere? Wie is dat dan?* En dan schallen de stemmen van de priesters, als ze het uitzeggen: *De HEERE, sterk en geweldig; de HEERE, geweldig in de strijd!*

De lichtglansen van Zijn goddelijke majesteit vallen op die eeuwenoude poorten van de burcht. En in onze gedachten zien we de poorten zo open gaan op het zingen van de priesters: ‘Verhoogt, o poorten, nu de boog!’

We zingen dat uit Psalm 24 vers 4:

*Verhoogt, o poorten, nu de boog;
Rijst, eeuw'ge deuren, rijst omhoog;
Opdat de Koning in moog' rijden.
Wie is die Vorst, zo groot in eer?
't Is God, d' almachtig' Opperheer;
't Is God, geweldig in het strijden.*

De intocht van de Heere Christus oudtestamentisch getekend. In de tweede plaats:

2. Nieuwtestamentisch vervuld

Gemeente, de brief aan de Hebreëen leert ons dat het hier gaat om dingen die een andere beduiding hebben, een andere betekenis. En dan vragen we natuurlijk: hoe dan? Wat is dan de dieperliggende betekenis? Wel, deze dingen zien op de glorierijke intocht van de Heere der heerlijkheid, zo hoorden we. Maar tegelijk zie je de lijn doorlopen. Als we de Hebreënbrief lezen blijkt het hier ook te gaan over de hemelvaart van de Heere Jezus Christus.

Kijk nog eens naar die poorten en let nog eens op die geweldige deuren. Die tekenen vertellen ons iets. Die deuren en die poorten die zo indrukwekkend op ons afkomen en waarvoor de priesters halt moeten houden, die bepalen ons bij een scheiding tussen God en mens. De eeuwige scheiding tussen God en de zondaar.

Daar sta je, gemeente, voor de deur van het heiligdom van God de Allerhoogste. Verboden toegang. Wie kan hier naar binnen? U? Jij? Ik? Maar zie nu wat er gebeurt. Die deuren gaan open, wijd open, op het zingen van de priesters.

Nee, Christus heeft de toegang tot het vaderhuis met zijn vele woningen niet stormenderhand geforceerd. Daar zijn geen troepen aan te pas gekomen. Daar is geen geweld bij gebruikt. Hij heeft ze niet open gebeukt. Weet u, als de Vader Zijn Zoon binnen brengt in de hemel, dan zegt Hij dat alle heilige engelen Hem aanbidden.

Zien we het voor ons? Kijk, zo komt Jezus binnen. De strijd is gestreden. De storm is gestild. De hitte van Gods gramschap is geblust. Met andere woorden: de Heere Christus hoeft Zijn doorboorde handen maar te leggen op de gesloten deuren en die deuren gaan open. Die gesloten deuren zijn een bittere herinnering aan de verboden toegang tot God. Deuren als muren. Deuren waar je niet doorheen komt. Indrukwekkend en groot. Geen toegang. Geen gemeenschap. Geen omgang met God. We kijken daar in onze gedachten naar. Van ons uit is het totaal onmogelijk om daar ooit binnen te komen.

Maar God heeft het daar niet bij gelaten. Kijk nu eens hoe de Koning der ere komt. David zingt ervan dat deze Koning uit de strijd komt, uit de oorlog. Zijn doorboorde handen en voeten geven overduidelijk aan wat er gepasseerd is. Hij heeft de strijd gestreden. Hij heeft de overwinning behaald. Hij, de Koning der ere.

We kijken drieëndertig jaar terug in het leven van de Heere Jezus Christus. Toen ging Hij in omgekeerde richting. Met de geloofsbelijdenis van Nicea belijden we: 'Die om ons mensen en om onze zaligheid is neergekomen uit de hemel en vlees geworden is van de Heilige Geest uit de maagd Maria.' Dan maak je de beweging van bovenaf naar beneden toe. Dat was toen, toen het de volheid des tijds was. Hij kwam van alzo hoge, Hij kwam van alzo veer. En zo werd Hij gelegd in de kribbe van Bethlehem.

Toen Hij op deze aarde kwam, moest Hij bukken. En als Hij op deze aarde leeft, gemeente, weet u dan een lagere weg aan te wijzen dan de weg die Hij gegaan is? Hij gaat de onderste, de laagste weg. Hoe laag ging Hij! Totdat Hij voor gesloten deuren kwam. En dat was op Golgotha. Als Hij staat op de plek waar Hij gekruisigd zal worden, als Hij daar is waar Hij gehangen wordt aan het vloekhout der schande, dan is de hemel dicht. Dan komt er geen antwoord op Zijn roepen: *Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?* (Matth.27:46)

De deur gaat dicht voor Jezus als Zijn lichaam geschoven wordt in het oord van de dood. Want een grote steen werd gewenteld voor de mond van het graf. Merkt u hoe laag Hij gebukt heeft en hoe Hij gelegd is in het stof van de dood? Van hoog naar laag. Al lager, nog lager en nog lager...

Maar nu... nu komt Hij terug! Verrezen als Hij is uit de doden. En Hij komt om intrede te doen en binnen te komen in het hemelse heiligdom. Hij komt de hemel binnen met Zijn volbrachte werk. 'Wat glans, wat majesteit hebt Gij die Vorst bereid!' Nu is er sprake van een verse en van een levende weg, die Hij heeft ingewijd door het voorhangsel, zo zegt de apostel, dat is door Zijn vlees.

Deze Christus van hemelvaart hebben de dienaren van het Evangelie hoog te verheffen in de dienst der verzoening. Hoog te dragen op de schouders van het Evangelie, zoals de

priesters eenmaal de ark gedragen hebben. Hij, Christus Jezus, wordt uitgedragen in de dienst der verzoening. Er loopt een bloedspoor, gemeente, vanuit onze verlatenheid, vanuit onze dood en vanuit onze doodsstaat en vanuit onze doem, vanuit ons afvallig worden van God. Een bloedspoor naar het vaderhart van God. En in dat spoor zien wij het werk van de Koning. Dat spoor is het spoor van de Koning der ere.

Zijn wij daar nauw bij betrokken? Dat zullen we in onze derde gedachte samen zien. We zingen eerst nog een keer uit Psalm 24, nu het vijfde vers:

*Verhoogt, o poorten, nu de boog;
Rijst, eeuw'ge deuren, rijst omhoog;
Opdat g' uw Koning moogt ontvangen.
Wie is die Vorst, zo groot in kracht?
't Is 't Hoofd van 's hemels legermacht;
Hem eren wij met lofgezangen.*

De intocht van de Heere Christus oudtestamentisch getekend, nieuwtestamentisch vervuld en tenslotte:

3. Gelovig doorleefd

Gemeente, Christus heeft bij Zijn hemelvaart de poorten en de deuren van het vaderhuis met zijn vele woningen geopend. En wel voorgoed! Die deuren en die poorten gaan, wat er ook gebeurt, niet meer dicht. Die zijn open en die blijven open. Ze gaan alleen één keer dicht voor allen die verwezen worden naar de buitenste duisternis. Van daaruit is er geen toegang meer tot het vaderhuis met zijn vele woningen.

Maar op deze Hemelvaartsdag, gemeente, wordt u het Evangelie gepreekt van de open deur, van de open poort. En dat gebeurt als een nodiging in een verloren wereld. En het is geen nodiging die de nodige vastheid mist. Het is geen misschientje. Het is niet van: zou het misschien ook... O nee, het is een nodiging in de weg van recht en van gerechtigheid.

Jezus' werk op aarde is zo volkomen volbracht dat de deuren niet alleen open gáán, maar dat de deuren ook open blijven. De apostel zegt: er ís een geopende toegang tot de troon van Zijn genade. Voor zondaren uit het menselijk geslacht. Voor mensen van vlees en bloed, van wie geldt: vlees en bloed zullen niet kunnen binnenkomen in het vaderhuis met zijn vele woningen.

Maar mensen van vlees en bloed worden nóchtans genodigd en kunnen zalig worden. Want op Hemelvaartsdag is vlees en bloed ingegaan in het binnenste heiligdom. Vlees en bloed van Hem, de Koning der ere. En in Zijn naam wordt de banier van het Evangelie ontrold. In Zijn naam worden de uitnodigingen verstuurd, naar het welbehagen van God.

Het hart van de Vader klopt in het Evangelie van hemelvaart. Want Zijn huis zal vol worden met aanzittende gasten. En hoor wat God zegt op Hemelvaartsdag: 'Zie, er is een plaats bij Mij!' Plaatsen zijn daar, en ze zullen bezet worden ook.

Op gehandicapten catechisatie vroeg een dominee eens aan de kinderen: 'Wat doet Jezus nu Hij in de hemel is?' Ja, dat was een moeilijke vraag. Totdat er één zijn vinger opstak en

heel treffend zei: 'Jezus zet stoelen klaar.' En de kinderen weten: als er stoelen klaargezet worden, extra stoelen, dan komt er visite. Misschien vandaag bij jullie thuis ook wel. Zo is het nu ook in de hemel. Jezus zet stoelen klaar en de Heere zegt: 'Zie, daar is een plaats bij Mij!'

Poorten en deuren staan open. Hij nodigt u met al de liefde van Zijn hart om u te laten zaligen. Dat is: om verlost te zijn van het grootste kwaad, namelijk de zonde, en gebracht te worden tot het hoogste goed, de gemeenschap met God.

Gemeente, dat kan er maar Eén. En dat is de Hemelvaartskoning. Daarom, u moet bij Hem zijn. Als u door deze Koning niet gezaligd wordt, dan zult u niet gezaligd zijn.

Merk toch op en hoor Gods stem in het Evangelie van hemelvaart. De deur is open en de poort is open. Het is alsof je de stem van Paulus daar achter hoort. Die stem van aandrang, die stem van bewogenheid, die stem die wij kennen uit het Woord: *Laat u met God verzoenen! Want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem.* (2 Kor.5:20-21)

In Hem is alles wat u nodig hebt. Zeg uw bezwaren maar vrijuit. Wat hebt u erop tegen? Waar zit het op vast? Waar tobt u mee of waar tobt u niet mee? Hij luistert. Hij luistert naar alles wat u zegt. Wat mist u? Of wat hebt u teveel? Houd het niet achter. Hier is de weg uit alle nood; bij deze Ene.

Waar moet u heen met uw verzondigde leven? En waar moet jij nu heen, meisje, jongen, met je boze hart? De kinderen weten het en ze zeggen het ook: 'Schoon mijn zonden vele zijn, maak om Jezus' wil mij rein.' Dat oude versje komt altijd weer terug en dat past ook altijd. Dat geeft de kern ook in een paar woorden weer. Waar moet je nu heen? Naar Hém alleen! Hij zegt het ook Zelf: *Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt.* (Matth.11:29) Hierheen! Hier is de weg waarop de dwaas niet dwalen kan en die de verstandeloze naar boven leidt.

Alle deuren bij u zitten dicht. Hermetisch op slot. Alle poorten zijn gesloten. Maar hier is de altijd open deur. En bij die open deur zie je de gestalte van Eén, Die doorboorde handen, doorboorde voeten en een doorstoken zijde heeft. Bij die open deur maakt Jezus Zijn opwachting. Hij laat Zijn nodiging uitgaan. Dat doet Hij door middel van de prediking van het Woord, als Hij ook vanmorgen biddend staat aan de deur van ons hart. *Zie, zegt Hij, Ik sta aan de deur en Ik klop.* (Openb.3:20)

Wilt u op Hemelvaartsdag Hem de eer niet geven om u te zaligen? Wil je aan Hem voorbijgaan, meisje, jongen, en Hem onthouden dat Hij de Koning van je hart en van je leven zou zijn? Wilt u volharden in uw eigen gekozen wegen?

Gemeente, er is één weg die leidt tot de gemeenschap met God. Alle andere wegen leiden tot de gemeenschap met de vorst der duisternis en tot de dood en de ondergang. Mozes zegt: *Het leven en de dood heb ik u voorgesteld, de zegen en de vloek. Kies dan het leven, opdat gij leeft, gij en uw zaad.* (Deut.30:19)

Als het hier niet komt tot het volgen van Hem, dan zal het eenmaal te laat zijn. Dan zult u roepen: 'Doe ons open, doe ons open! Doe de poorten open!' We denken aan de gelijkenis van de wijze en de dwaze maagden. De dwaze maagden kwamen te laat, toen de deuren gesloten waren. Maar vandaag op Hemelvaartsdag is de boodschap: ik zie een

deur wijd open staan, waardoor het licht komt stralen. Van bovenaf, vanuit de troonzaal van de hemel, naar beneden toe.

In Christus' werk zijn poorten ontgrendeld en deuren geopend. En dat voor verloren mensenkinderen die vanuit zichzelf nooit meer bij God zouden kunnen komen, afgezien van de vraag of we het zouden willen.

Weet u zich aangesproken? Hemelvaartsdag kan in de doorleving van je hart een dag zijn waarop alles gesloten is. Gesloten deuren. Je kijkt met die priesters met de ark op de schouders als het ware naar boven en de deuren zijn dicht. Voor u geen opening. Geen weg. Geen toegang. Vastgelopen met je leven. Vastgelopen met je ongerechtigheid. Vastgelopen met jezelf. Overal zit de zaak op slot. Geen doorgang en geen toegang.

U herkent het wat David hier in Psalm 24 belijdt in het derde vers, als hij zegt: *Wie zal klimmen op de berg des HEEREN? En wie zal staan in de plaats Zijner heiligheid?* En vanuit jezelf zeg je: 'Ik niet en David ook niet. Wie zal verkeren, grote God, in Uw tegenwoordigheid?'

En dan is het antwoord: *Die rein van handen en zuiver van hart is.* U zegt: 'Dat is nu het laatste wat op mij van toepassing is. Want het is allemaal schuld en ongerechtigheid in mijn leven. Ik kan voor God onmogelijk bestaan.'

Zo staan we er voor, gemeente. Waarvoor? Wel, voor heel de volheid van de majesteit en hoogheid van God. Waar zul je je dan bergen? Kijk eens omhoog. Daar woont de hoge God. Daar is de Verhevene, de Eeuwige, de Heilige, de Rechtvaardige. U, jij en ik, wij staan voor deze God. Zullen alle wegen daar niet ophouden? Zal elke verwachting hier geen schipbreuk lijden? Hij zal immers, zo zegt de Schrift, de schuldige geenszins onschuldig houden.

Kijk eens naar beneden, de andere kant op. Kunt u de hitte van de hel doven? Kunt u het oord van de godverlatenheid sluiten? Voelt u, dat lukt niet. Is dat uw leven?

Dat is het spanningsveld, gemeente, als de adem van de Geest erover is gegaan. Wie zal bestaan voor God de Allerhoogste? Of, om het met de woorden van de Schrift te zeggen: wie zal met zijn hart borg worden voor zo iemand als u of jij? Wie zal met zijn bloed tussenbeide komen? Wie zal het voor mij kunnen opnemen?

Dat is de vraag die het Woord en de Geest ons stellen. En we gaan die vraag zelf ook stellen, staande voor de deur: 'O God, is daar iemand? Is daar iemand? Kan iemand mij helpen en kan iemand mij nabij komen?'

Is dat uw zieldoortrekkende vraag? O hoor, de Heere Zelf gaat antwoord geven. Hij ontvouwt ons de rollen van Zijn belofte. Het Evangelie wordt ontwikkeld, wordt ons kenbaar en toonbaar gemaakt. En ziedaar, daar is Hij Die oprijst uit de belofte van het Woord van God. Daar is Hij, Christus, in al Zijn glans en heerlijkheid. Scherp getekend in de gangen van Zijn hellevaart en scherp getekend in de gangen van Zijn hemelvaart. Dezelfde Die neergedaald is in de diepste delen van de aarde, Dezelfde is verhoogd aan 's Vaders rechterhand. En Die hebben we nu juist nodig!

Zo'n Middelaar past ons. Deze Middelaar, Die het helse vuur verslindt in zijn oneindige zondaarsliefde. Deze Middelaar, Die uitgekomen is uit de dood van onze verlorenheid. Deze Middelaar, Die als de levende Borg en Voorloper is ingegaan in het binnenste

heiligdom. Hij in Wie de deuren opengingen en in Wie de poorten opengingen en - bleven.

Ziet u Hem dan niet? Ziet u Hem niet in het onbedrieglijke schilderij van het Evangelie? Jezus heeft de toegang tot de Vader weer opengemaakt. Voor mensen die geen thuiskomen hebben bij God en die het ook helemaal niet verdiend hebben. Die het er ook helemaal niet naar gemaakt hebben. Maar die door het geloof in Zijn Naam en steunende op Zijn gerechtigheid door God worden aangezien als Zijn kinderen om Jezus' wil.

Zo kan Paulus getuigen in een van zijn brieven: 'Wij zijn met Hem gezet in de hemel!' En het geloof doet belijdenis en zegt: 'Het moge dan waar zijn dat ik in de hemel niet thuis hoor en het moge dan waar zijn dat ik bij God in het krijt sta en dat ik schuld heb bij God tot over mijn oren en het moge dan waar zijn dat ik een hellewicht ben en het moge dan waar zijn dat de diepe groeven van zonde in mijn kerfstok gekerfd staan en ingegrifd zijn... Dat alles moge dan waar zijn – en het *is* waar – *nóchtans*: mijn Jezus heeft die kerfstok met al mijn zonden ter hand genomen en versplinterd op het vloekhout van Golgotha!'

De schuld Uws volks hebt G' uit Uw boek gedaan.
Ook ziet Gij geen van hunne zonden aan.

En daarom: met Hem gezet in de hemel! En vanuit de verbondenheid met Christus Jezus blijkt het burgerschap in de hemel te zijn. Want het kan niet zo zijn dat de leden van het Hoofd gescheiden zijn. Dat is onbestaanbaar.

Welnu, Christus is in de hemel. Dan zegt het geloof: daarom moeten wij met onze ziel buiten deze wereld onze woonplaats hebben. Waar dan? Wel: *Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zo zoekt de dingen die boven zijn, waar Christus is.* (Kol.3:1) Hij, onze Hemelvaartskoning! Christus is onze zaligheid. Christus is onze roem in de hemel. En allen die van Hem zijn, zullen daarbinnen wonen met Hem, met Christus. Tot in eeuwigheid!

Amen.

Slotzang: Psalm 110:1

Dus heeft de HEER' tot mijnen Heer' gesproken:
'Zit op de troon ter rechterhand naast Mij;
Tot Ik de macht Uws vijands heb verbroken,
En U zijn nek tot ene voetbank zij.'

Deze preek is eerder gepubliceerd in de preken serie 'Een zaaiër ging uit...' (deel 30)